

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2017. március 29. napján tartott tárgyalás alapján meghozta az alábbi

Í T É L E T E T

Az adócsalás büntette és más bűncselekmény miatt az I. r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 17.B.413/2014/49. számú ítéletét megváltoztatja.

Az I. r. vádlottat 5.732.963 (ötmillió-hétszázharminckettőezer-kilencszázhatvanhárom) forint vagyonek Kobzás megfizetésére kötelezi.

A II. r. vádlott cselekményét bűnszegdként elkövetett költségvetési csalás büntettének (Btk. 396. § (1) bekezdés, (4) bekezdés a) pont) és bűnszegdként elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségének (Btk. 345. §) minősíti.

A II. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés végrehajtását 5 (öt) évi próbaidőre felfüggeszti, egyben a közügyektől eltiltás mellékbüntetést és vagyonek Kobzás megfizetésére kötelezést mellőzi.

A II. r. vádlott a szabadságvesztés büntetés végrehajtásának elrendelése esetén a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra.

A III. r. vádlott vonatkozásában a vagyonek Kobzásra kötelezést mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült összesen 48.353 (negyvennyolcezer-háromszázötvenhárom) forint bűnygyi költségből az I. r. vádlott köteles 34.973 (harmincnégyezer-kilencszázhatvanhárom) forintot, a III. r. vádlott köteles 13.380 (tizenháromezer-háromszáznyolcvan) forintot az államnak megfizetni, a fennmaradó 12.500 (tizenkettőezer-ötszáz) forintot az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A Fővárosi Törvényszék az I. r. vádlott bűnösségét folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettében [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés] és folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [1978. évi IV. törvény 276. §] állapította meg.

Ezért öt halmazati büntetésül 3 év 6 hónap börtönbüntetésre, 4 év közügyektől eltiltásra és 5 évre a gazdasági társaság vezető tisztségének gyakorlásától eltiltásra ítélte.

A II. r. vádlott bűnösségét bűnsegédként elkövetett adócsalás büntetében [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés] és folytatólagosan, bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [1978. évi IV. törvény 276. §] állapította meg.

Ezért őt halmazati büntetésül 2 év börtönbüntetésre, 3 év közügyektől eltiltásra, 3 évre gazdasági társaság vezető tisztség gyakorlásától eltiltásra, valamint 57.371.800 forint vagyonek Kobzásra ítélte.

A III. r. vádlott bűnösségét bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetében [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés] és folytatólagosan, bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [1978. évi IV. törvény 276. §] állapította meg.

Ezért őt halmazati büntetésül 2 év 4 hónap börtönbüntetésre, 3 év közügyektől eltiltásra, 3 év gazdasági társaság vezető tisztség gyakorlásától eltiltásra, valamint 64.216.581 forint vagyonek Kobzásra ítélte.

A IV. r. vádlott bűnösségét bűnsegédként elkövetett adócsalás büntetében [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (3) bekezdés] és folytatólagosan, bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [1978. évi IV. törvény 276. §] állapította meg.

Ezért őt halmazati büntetésül 1 év 6 hónap, végrehajtásában 4 év próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre, 3 év gazdasági társaság vezető tisztség gyakorlásától eltiltásra, valamint 38.760.534 forint vagyonek Kobzásra ítélte.

Rendelkezett a bűnügyi költség viselésére vonatkozóan.

Az elsőfokú bíróság határozata ellen az I. r. vádlott és védője felmentésért, másodlagosan enyhítésért, a II. r. vádlott és védője enyhítésért, a III. r. vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért jelentett be fellebbezést.

Az elsőfokú ítélet a IV. r. vádlott vonatkozásában 2016. április 1-jén jogerőre emelkedett és a szabadságvesztés kivételével végrehajthatóvá vált.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.552/2016/1. számú átiratában a bejelentett vádlotti és védői fellebbezéseket alaptalannak találta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartása mellett megalapozott tényállást állapított meg, és indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett.

A tényállás azonban a Be. 351. § (2) bekezdés b) pontja szerint kis mértékben, a III. r. vádlott előélete vonatkozásában hiányos. A Kunszentmiklósi Városi Bíróság ugyanis a vádlottat a 2010. március 8. napján jogerőre emelkedett 6.B.60/2008/12. számú ítéletével a 2007. március 13-án jelentős értékre, dolog elleni erőszakkal elkövetett lopás büntette miatt 50.000 forint pénzbüntetésre, ezt követően pedig a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság a 2010. október 14-én jogerőre emelkedett 8. B. III. 610/2010/7. számú határozatával számvitel rendje megsértésének a felszámolási eljárás alatt elkövetett vétség miatt 2 év próbára bocsátotta.

Az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett az I. r., a II. r. és a III. r. vádlott bűnösségére. Helyesen járt el, amikor vizsgálta, hogy az elkövetéskor vagy az elbíráláskor hatályos jogszabályok voltak-e kedvezőbbek a vádlottak számára. E tekintetben nem volt tekintettel arra, hogy a feltételes szabadsággal kapcsolatosan jelenleg hatályban lévő rendelkezések kedvezőbbek a vádlottak számára, és csak a büntetési tétel azonossága alapján az elkövetéskor hatályos jogszabály szerint minősítette a cselekményeket, pedig az elbíráláskor hatályos jogszabály a kedvezőbb.

Ezért indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a cselekmények minősítését ennek megfelelően korrigálja, és az adócsalást a Btk. 396. § (1) bekezdés a) pontjára, illetve a (4) bekezdés a) pontjára figyelemmel, míg a magánokirattal kapcsolatos cselekményt a Btk. 345. §-a szerint minősítse.

A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint a büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság teljes körűen számba vette, azokat súlyuknak megfelelően is értékelte. Megállapítható az is, hogy az elsőfokú bíróság a járulékos kérdések vonatkozásában is törvényesen rendelkezett.

Összességében tehát az I. r., a II. r. és a III. r. vádlott vonatkozásában a fentiek szerint indítványozta az elsőfokú ítélet megváltoztatását, míg egyéb rendelkezéseinek a helybenhagyására tett indítványt.

Az I. r. vádlott védője a tárgyaláson az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezését azzal a módosítással tartotta fenn, hogy elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan pedig a kiszabott fő- és mellékbüntetés jelentős enyhítését indítványozta.

Elsődlegesen azzal érvelt, hogy az I.r. vádlott a kényszerintézkedéstől való félelmében és ezért a kórházi kezelését megszakítva jelent meg a 2016. március 29. napján megtartott tárgyaláson, ahol tanúk meghallgatására, perbeszédre és az ítélet kihirdetésére is sor került, azonban I.r. vádlott nem volt abban az állapotban, hogy a tárgyaláson történeteket pontosan kövesse, és azokra reagálhasson.

Ez pedig a védő álláspontja szerint az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kell, hogy eredményezze.

A védő álláspontja szerint a kapkodás és az elnagyoltság az ítélet indokolásán is látszik, mert az elsőfokú ítélet lényegében csak a bizonyítékok felsorolását tartalmazza azonban a tényleges mérlegelés valamennyi bizonyítékot érintően hiányzik.

Kifogásolta a védő azt is, hogy az elsőfokú bíróság a vádlottra terhelő következtetéseket vont le abból a tényből, hogy Győrben eljárás folyik vele szemben, pedig annak az ügynek ehhez nincs semmi köze.

Hangsúlyozta, hogy a gabonakereskedelem folytatásához semmiféle külön engedély nem kellett, elég volt a fő tevékenységi terület bejelentése. Az, hogy egy adott cégnek nincs szállítóeszköze, nincs telephelye, irodaháza, nem jelenti azt, hogy nem jogosult és nem tud gabonakereskedelmet folytatni.

Ennek a kereskedésnek az a specialitása, hogy van egy termelő és van egy ún. végfelhasználó, és a kettő között jobb esetben egy, de akár több bróker vállalkozó szerepel, akik mindannyian adásvételi szerződést kötnek, és formailag eladják a gabonát, de ők csak kapcsolati tőként tesznek az ügyletbe. Lehet, hogy ez nem a legszerencsésebb, de jogilag nem támadható, és ez így működött a vádbeli időszakban is.

Mindezek alapján elsődlegesen megalapozatlanság és az indokolási kötelezettség elmulasztása miatt az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését indítványozta.

Másodlagosan indítványozta, hogy a másodfokú bíróság lényegesen enyhítse a fő- és mellékbüntetés tartamát.

Álláspontja szerint téves az a hivatkozás, amely szerint súlyosító körülményként kell értékelni, hogy I., II. és III. r. vádlott eljárás hatálya alatt követett el újabb bűncselekményt. Az I. r. vádlottal szemben ugyanis ekkor még semmilyen eljárás nem folyt, ezért az eljárás hatálya alatti elkövetés kirekesztése indokolt a súlyosító körülmények közül.

A védő indítványozta, hogy az időmúlást nyomatékos enyhítő körülményként értékelje a másodfokú bíróság, mivel álláspontja szerint az elévülési időt elérő vagy meghaladó időmúlás mindenképpen ekként értékelendő körülmény.

Hivatkozott arra is, hogy az I. r. vádlott három kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik, emellett nem hagyható figyelmen kívül, hogy az orvosi dokumentáció szerint súlyos betegségei miatt állandó orvosi kezelésre szorul.

Az I. r. vádlott tárgyaláson súlyos betegségeire hivatkozott és ennek figyelembe vételével indítványozta a cselekmény elbírálását.

A II. r. vádlott védője a tárgyaláson elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan pedig a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta. Arra hivatkozott, hogy a vádlottak nem ismerték el a cselekmény elkövetését, ezért szükséges volt a részletesebb bizonyítás felvétele, azonban szükséges lett volna egy sokkal részletesebb bizonyíték értékelés is. Ennek hiányában azonban az elsőfokú ítélet nem meggyőző, mivel nem állapítható meg, hogy miért jutott az elsőfokú bíróság arra az álláspontra, hogy a vádlottak büntetőjogi felelőssége megállapítható.

Másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

Kiemelte, hogy a II. r. vádlott a cselekmény elkövetésekor büntetlen előéletű személy volt. Kiemelte azt is, hogy a II. r. vádlott bűnsegédként követte el a cselekményeket, amely ugyancsak enyhítő körülmény. Hangsúlyozta, hogy a II. r. vádlott életvitele jelentősen megváltozott, rendezetté vált. Jelenleg külföldön dolgozik, jól keres, lakhatási körülményei is jók. Ilyen jelentős időmúlás után, végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása a büntetési célokat nem szolgálhatja, mivel a jelenlegi biztató és felfelé ívelő perspektívát törne meg.

Ezért indítványozta, hogy az ítélőtábla fontolja meg a szabadságvesztés esetleges felfüggesztésének lehetőségét, amely a nyomatékos enyhítő körülmények alapján nem kizárt a II. r. vádlott vonatkozásában.

A II. r. vádlott felszólalásában előadta, hogy 2010. június 6. napja óta ország1-ben él.

A jelen ügyben vád tárgyává tett cselekmények elkövetésekor büntetlen előéletű volt és csak azt követően, 2012. december 19-én ítélték el 2 év 3 hónap szabadságvesztésre, amit le is töltött és végül, jó magaviseletére tekintettel fogház fokozatból szabadult 2014. október 12-én.

Előadta, hogy ezt követően visszautazott ország1-be, ahol szerencsés fordulatot vett az élete, mert a korábbi munkahelye visszavette és azóta is ott dolgozik, megbiztosítása, és életbiztosítása is van, és havi 1000-1100 eurós jövedelemmel rendelkezik. Jelenlegi célja, hogy a barátnőjét is kivigye, ott családot alapítsanak, mert eddig emiatt az ügy miatt ezt nem merte megtenni.

Kérte, hogy vegye a bíróság azt is figyelembe, hogy sem itthon, sem külföldön nincs semmilyen vállalkozása, és nem is szándékozik vállalkozást indítani.

A III. r. vádlott védője a tárgyaláson a fellebbezését ugyancsak módosítva, elsődlegesen hatályon kívül helyezésért tartotta fenn, mivel az ítélet megalapozatlan és nincs megindokolva sem, lényegében csak a bizonyítékok felsorolását tartalmazza tényleges értékelés nélkül. Érthetetlen, hogy a bíróság miért nem fogadta el, hogy ezek a cégek valós tevékenységet is folytattak, hiszen erre tanú vallomások is rendelkezésre álltak.

Álláspontja szerint, sem a szállítóeszközök hiánya, sem a telephely hiánya nem elegendő ahhoz, hogy a bíróság fiktív tevékenységet állapítson meg, egyéb bizonyítékok pedig ugyancsak nem állnak rendelkezésre.

Másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta. Utalt arra, hogy a III. r. vádlott büntetlen előéletű volt a cselekmény elkövetésekor, jelentős az időmúlás, emellett a bíróság bűnsegédi magatartást állapított meg. Kiemelte, hogy a III. r. vádlott ugyancsak rendezett körülmények között él, egy kiskorú gyermek neveléséről is gondoskodik. Ilyen jelentős időmúlás esetén - figyelemmel az egyéb enyhítő körülményekre is - lehetőség van az enyhítő szakasz alkalmazására és a büntetés felfüggesztésére is.

Az ügyészség képviselője perbeszédében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta. Álláspontja szerint a tényállás megalapozott, az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének is eleget tett. A vádlottak bűnösségére vont következtetés okszerű és a kiszabott büntetés arányban áll a cselekmény tárgyi súlyával és megfelel a belső arányosítás követelményének is.

A II. r. vádlott az utolsó szó jogán kérte, hogy a bíróság mérlegelje és vegye figyelembe azt, hogy rendeződött az élete. Kiemelte, hogy ennél többet egy ember nem tud csinálni, minthogy rendszeren és több éve dolgozik a fizetésért és ebből él.

Utalt arra, hogy ha most bekerül a börtönbe, elveszíti ezt a munkahelyet, hisz szabadulása után oda már nem tudna visszamenni vagyis az egész élete tönkremenne.

A Fővárosi Ítéletábrla a vádlotti és védői fellebbezésekkel megtámadott elsőfokú ítéletet a Be. 349. § (1) bekezdése alapján az azt megelőző eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék a perrendi szabályok betartása mellett folytatta le az eljárást.

Az I. r. vádlott védője orvosi dokumentációk csatolása mellett indítványt terjesztett elő I. r. vádlott igazságügyi orvosszakértői vizsgálatára vonatkozóan, melynek a Fővárosi Ítéletábrla helyt adott az orvosi igazolások tartalma alapján.

Ennek megfelelően az ügyet a Be. 363. § (2) bekezdés b) pontja alapján tárgyalásra utalta, és elrendelte az I. r. vádlott általános egészségi állapotára és a tárgyaláson történő megjelenésének realitására vonatkozó orvosszakértői vizsgálatát.

A II. r. vádlott védője a másodfokú nyilvános tárgyaláson ismét előterjesztette tanúl könyvelő meghallgatására vonatkozó indítványát, melyet a másodfokú bíróság elutasított.

Állandó a bírói gyakorlat ugyanis arra vonatkozóan, hogy könyvelő alkalmazása esetén is az ügyvezető feladata és felelőssége annak ellenőrzése, hogy az adóbevallás benyújtására sor került e vagy sem. A vonatkozó jogszabályok is az ügyvezető feladatává teszik ezt, de emellett azt is hangsúlyozni kell, hogy magának az ügyvezetőnek is érdeke a bevallások figyelemmel kísérése, hiszen ezekből az adatokból a gazdasági társaság anyagi helyzetéről is folyamatosan információt kap.

Emellett arra is utal a másodfokú bíróság, hogy a könyvelőt - éppen arra a kérdés körre vonatkozóan, amire a védelem meg kívánta volna őt hallgattatni - részleges menetességi jog illetné meg, így meghallgatása érdemi előrelépést nem jelentene.

Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során nem csak az ügyészség által felajánlott bizonyítást folytatta le, hanem széles körben helyt adott a vádlotti és a védői bizonyítási indítványoknak is.

Így az I. r. vádlott védőjének indítványára hallgatta ki tanú2-t, cég1 Zrt. könyvelőjét, továbbá tanú3-at.

Ugyancsak e védő indítványára került sor igazságügyi könyvszakértő kirendelésére, amely indítvány teljesítése során az elsőfokú bíróság lehetőséget biztosított a vádlottaknak és védőknek arra is, hogy a könyvszakértő számára kérdéseket tegyenek fel.

Az elsőfokú bíróság a nyomozati iratok között fellelhető írásszakértői véleményt is az eljárási szabályoknak megfelelően ismertette.

Az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából a releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességében is értékelte, mérlegelte és tényből tényre is a logika szabályai szerint következtetett.

Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárása alapján meghatározó részben megalapozott tényállást állapított meg, amely mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében megjelölt hibáktól, hiányosságoktól, ugyanakkor az iratok tartalma, illetve a másodfokú bíróság által felvett bizonyítás eredményeként a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján kisebb mértékben kiegészítésre szorul az alábbiak szerint.

A másodfokú bíróság a vádlottak előéletére vonatkozó adatokat az alábbiak szerint pontosítja, illetve egészíti ki:

Az I. r. vádlott esetében:

Az ítélet 3. oldal 3. bekezdését pontosítja azzal, hogy a Dél-alföldi Regionális Bűnügyi Igazgatóságon az eljárás a 2014. november 4. napja és 2012. július 20. napja között elkövetett bűncselekmények miatt indult, és az eljárás jelenleg a Kecskeméti Törvényszék előtt 10. B. 467/2014. számon van folyamatban.

A Nyugat-dunántúli Regionális Bűnügyi Igazgatóságon az eljárás a 2007. április 1. napja és 2008. december 31. napja között elkövetett bűncselekmények miatt indult, a vádirat kelte: 2016. március 16. napja, az eljárás jelenleg a Győri Törvényszék előtt B.104/2016. szám alatt van folyamatban, mely eljárásban vádlottként szerepel a II. és a III. r. vádlott is.

A Bajai Rendőrkapitányságon indult eljárásban a vádirat kelte: 2015. december 7. napja, az eredetileg Bajai Járásbíróságon B.357/2015. szám alatt indult eljárás egyesítésre került a Kecskeméti Törvényszék előtt 10.B.467/2014. számú eljárásához.

A II. r. vádlott esetében:

A 3. oldal 5. bekezdését pontosítja azzal, hogy a Fővárosi Bíróság 2012. szeptember 25. napján kelt 32.Bk.797/2012/6. számú, 2012. október 24. napján jogerős határozatával ismerte el a Német Köztársaságban lévő Augsburgi Bíróság 06 Ds 308/ Js 132885/11. számú 2011. november 24. napján jogerős ítéletét, melyben a 2011. szeptember 24. napján elkövetett bűncselekmény miatt marasztalta el a II. r. vádlottat.

Az ítélet 4. oldal első bekezdését azzal pontosítja, hogy a Kecskeméti Városi Bíróság 9.Fk.402/2007/313. számú ítéletével kiszabott börtönbüntetés esetén a feltételes szabadság

próbaideje 2015. október 4. napján járt le. (a II. r. vádlott jelen eljárás tárgyát képező cselekményét e büntetőeljárás hatálya alatt követte el)

A III. r. vádlott esetében:

Az ítélet 4. oldal 5. bekezdés utolsó mondata helyett a következőt illeszti. A Bajai Járásbíróság 16.Bpk.107/2016/2. számú, 2016. május 13. napján jogerős határozatával, a 2016. február 7. napján elkövetett ittas járművezetés vétsége miatt 90.000 forint összegű pénzbüntetésre és 6 hónapra a közúti járművezetéstől eltiltásra ítélte.

Az ítélet 4. oldal 5. bekezdés első mondatát kiegészíti azzal, hogy a Bajai Rendőrkapitányságon lopás büntette miatt indult eljárásban az alapos gyanú közlése 2009. július 17. napján történt meg. (így a III. r. vádlott jelen eljárás tárgyát képező cselekményét részben ezen büntető eljárás hatálya alatt követte el)

Az ítélet 4. oldal 5. bekezdés után az alábbiakat illeszti:

A Kunszentmiklósi Városi Bíróság a 6.B.60/2008/12. számú 2010. március 8. napján jogerőre emelkedett ítéletével a 2007. március 13. napján jelentős értékre, dolog elleni erőszakkal elkövetett lopás büntette miatt 50 000 Ft pénzbüntetésre ítélte, majd a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság számvitel rendje megsértésének vétsége miatt a 2010. október 14. napján jogerőre emelkedett határozatával 2 évre próbára bocsátotta.

Az I. r. vádlott személyi körülményeit az ítélet 3. oldal 3. bekezdésében az igazságügyi orvosszakértői vélemény megállapításai alapján a következőkkel egészíti ki:

Az I. r. vádlott betegségének mibenléte pontosan nem tisztázódott az elvégzett vizsgálatokkal.

A feltételezett tüdőembólia a mellkasi CT vizsgálattal nem volt megerősíthető, ezért a vizsgálat kontrollja szükséges, mivel felmerül rosszindulatú elváltozás lehetősége is.

Szédüléssel, rosszulleteinek háttérében cerebrovasculáris betegség szerepe sem tisztázott, ennek megítéléséhez további vizsgálatok szükségesek.

A vádlott jelenleg nincs életveszélyes állapotban, képes a tárgyaláson megjelenni és a védekezéséhez fűződő jogait gyakorolni.

Az elsőfokú ítélet 10. oldal 2. bekezdése után a következőket illeszti:

A Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-budapesti Adóigazgatósága a 6243853441 számú ügyében a 2011. május 2. napján kelt 8715075403 számú határozatával a cég 155.382.000 forint adókülönbözetet, 116.536.000 forint adóbírságot és 23.569.000 forint késedelmi pótlékot állapított meg azzal, hogy a fizetési kötelezettségének a határozat jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül kell eleget tennie.

E határozat a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 2017. március 27.-i közlése szerint 2011. június 15-én jogerőre emelkedett.

Az így kiegészített tényállás már hibamentes, a vádlottak tagadásával szemben álló részében is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, és így irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A felmentést célzó fellebbezések a mérlegelő tevékenységet támadják, a vádlotti védekezések elfogadását célozzák, amely megalapozott tényállás mellett a hatályos perrendi szabályok alapján a másodfokú eljárásban nem foghat helyt.

Bizonyítékok értékelésével kapcsolatban megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének eleget tett. Számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat miért fogadott el, melyeket milyen okból vetett el.

Törvényesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a tényállást elsődlegesen a vádlotti védekezéseket cáfoló objektív bizonyítékokra alapította.

A tényállás I. pontjával kapcsolatban, a bizonyítékok okszerű mérlegelése alapján, helytállóan következtetett arra, hogy a II. r. és a III. r. vádlottak által a cég1 Zrt. felé kibocsátott számlák mögött tényleges gazdasági esemény nem volt.

A cég1 Zrt. beszállítóiként megnevezett, a II. r., a III. r. és a IV. r. terheltek ügyvezetése mellett jegyzett cégek a vádbeli időszakban adóbevallásaikban az általuk kiállított számlák ellenértékét sem értékesítést terhelő fizetendő, sem beszerzést terhelő előzetesen felszámított adóként nem szerepeltették.

A II. r., a III. r. és a IV. r. terhelt cégei által a cég1 Zrt. részére kibocsátott számlák kiállítási dátumai valamennyi esetben korábbiak, mint amikor a számlatömbök a nyomtatványfogalmazótól megvásárlásra kerültek.

Az igazságügyi írásszakértői vélemény szerint - a vádlotti védekezéssel szemben - a cég2 Kft. nevében kibocsátott számlák egyikét sem, a cég3 Kft. nevében kibocsátott számláknak pedig a túlnyomó részét nem a vádlottak készítették.

Ez utóbbi cég nevében kiállított CK8SA kezdetű számlákat pedig a cég4 Kft. vásárolta a nyomtatványforgalmazótól.

Azt is helyesen rögzítette az elsőfokú bíróság az ítélet 20. oldal 4. bekezdésében, hogy a számlák által igazolt tevékenység közül a cég5 Bt. cégkivonatában a gabonakereskedelem és az építőipari tevékenység, a cég1 Zrt. cégkivonatában az építőipari tevékenység nem szerepel.

A II. r., a III. r., a IV. r. vádlottak cége nevében kiállított fiktív számlák az I. r. vádlott cégének az adóbevallása során kerültek felhasználásra.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint önmagában a fenti körülmények kétséget kizáróan bizonyítják a számlák fiktivitását.

Az ezen túl rendelkezésre álló egyéb bizonyítékok - amelyeket az elsőfokú ítélet 20. oldal 5., 6. és a 21. oldal 1. bekezdésében részletezett - megerősítik a fenti logikus következtetést.

Így IV. r. vádlott terhelő vallomása, az I. r. vádlott nyilatkozataiban fellelhető ellentmondások, a telephely, a fuvarszközök és a fuvarszámlák hiánya, az a tény hogy egyetlen beszerző céget sem tudtak a vádlottak megnevezni, továbbá, hogy valamennyi vádlott bróker tevékenységre hivatkozott, megerősítik az elsőfokú bíróság helyes következtetését.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság is bizonyítottnak látta, hogy a vádlottak elkövették a terhükre rótt cselekményt.

A II. tényállási pontot fellebbezési támadás nem érte.

Megállapítható, hogy az irányadó tényállásból okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlottak bűnösségére, részben törvényes a cselekmények minősítése is.

A Btk. 2. § -nak alkalmazását illetően megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az I. r. és a III. r. vádlott esetében helyesen minősítette a cselekményeket az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. Tv. rendelkezései szerint.

E két vádlott cselekménye ugyanis több adóbevallási időszakot foglal magába, így a jelenleg hatályos Btk. rendelkezése szerint az üzletszerű elkövetés megállapítására kerülne sor.

Cselekményük a jelenleg hatályos Btk. szerint 396. § (1) bekezdés a) pont, (5) bekezdés b) pont szerint minősülne, amely öttől tíz évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett, szemben az elkövetéskor hatályos Btk. szerinti minősítéssel.

E tekintetben az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítélete szerinti minősítéssel illetve a másodfokú nyilvános tárgyaláson jelen lévő ügyészi perbeszédben foglaltak szerinti minősítéssel értett egyet.

Ellenben a II. r. vádlott esetében, ahol egyetlen bevallási időszakhoz kapcsolódik a vádlott cselekménye, az üzletszerűség foglami ismérvei nem állapíthatók meg, így helytelen volt az elsőfokú bíróság részéről az elkövetéskori Btk. alkalmazása.

Esetében a cselekményt ugyanis mindkét Btk. azonos büntetéssel fenyegeti azonban a jelenlegi Btk. alkalmazása kedvezőbb elbírálást eredményez a feltételes szabadságra bocsátás szabályozására tekintettel.

Ekként a II. r. vádlott cselekményének helyes minősítése különösen nagy vagyoni hátrányt okozó költségvetési csalás büntette, amelyet mint bűnsegéd követetett el [Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont, (4) bekezdés a) pont, Btk. 14. § (2) bekezdés], valamint bűnsegédként elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétsége [Btk. 345. §, figyelemmel a Btk. 14. § (2) bekezdésre].

Büntetés kiszabása körében megállapítható, hogy az enyhítő és súlyosító körülmények túlnyomó részt hiánytalanok és helyesek.

A II. r. és a III. r. vádlott esetében az enyhítő körülmények azzal egészülnek ki, hogy az elkövetési érték a minősítéshez megkívánt alsó értékhatárt alig haladja meg, a II. r. vádlottnál pedig mellőzi a súlyosító körülmények közül a folytatólagos elkövetésre utalást, mivel a fiktív számlák csak egy adóbevallásban kerültek felhasználásra.

A I.r. és a III. r. vádlottakkal szemben kiszabott, a törvényi minimumot kevéssel meghaladó szabadságvesztés büntetés lényeges enyhítésére az ítélőtábla egyik vádlott esetében sem látott lehetőséget, figyelemmel a bűnösségi körülményekre és arra, hogy a cselekményeket büntetőeljárás hatálya alatt követték el.

Esetükben az 1978. évi IV. Tv. 53.§, 54.§ és 55.§ (1) szerint kiszabott közügyektől eltiltás alkalmazása és annak tartama, továbbá az 56.§ (1) bekezdése alapján a gazdasági társaság vezető tisztségének betöltésétől való eltiltás alkalmazása és annak tartama is törvényes.

A II. r. vádlott esetében az ítélőtábla a jelentősen megváltozott életvitelére tekintettel lehetőséget látott a kiszabott szabadságvesztés Btk. 85.§ (1) és (2) bekezdés szerinti felfüggesztésére, egyben a közügyektől eltiltásra vonatkozó rendelkezést mellőzte.

A foglalkozástól eltiltás kiszabása a II. r. vádlott esetében a Btk. 52. § (1) bekezdés b) pont, 53. § (1)-(3) bekezdésén alapul, a tartama pedig igazodik az általa elkövetett cselekmény tárgyi súlyához.

A II. r. vádlott esetében a szabadságvesztés végrehajtása esetén a feltételes szabadságra bocsátás a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja szerint esedékes.

A Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-budapesti Adóigazgatósága a 6243853441 számú ügyében a 2011. május 2. napján kelt 8715075403 számú határozatával a cégl Zrt. terhére 155.382.000 forint adókülönbözetet, 116.536.000 forint adóbírságot és 23.569.000 forint késedelmi pótlékot állapított meg azzal, hogy a fizetési kötelezettségének a határozat jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül kell eleget tennie.

E határozat a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 2017. március 27.-i közlése szerint 2011. június 15-én jogerőre emelkedett.

Az elsőfokú ítélet 20. oldal 5. bekezdésében írtak szerint a cselekmény haszna az I.r. vádlotthoz került, abból sem a II. r., sem a III. r. vádlott nem részesült.

A kétszeres elvonás tilalmára tekintettel akkor, ha a kiesett bevétel megfizetésére az annak kapcsán eljárni jogosult hatóság az elkövetőt vagy azt a gazdálkodó szervezetet, amelyik azzal gazdagodott, már kötelezte, nincs helye vagyonekobjzás alkalmazásának.

Amennyiben a kötelezés nem éri el a bíróság által megállapított bevételkiesés, jogosulatlanul igénybe vett kedvezmény, illetve a jóváhagyott céltól eltérő felhasználás mértékét, az intézkedést - az egyéb feltételek fennállása esetén - a fennmaradó részre kell alkalmazni.

Ez utóbbi rendelkezésre figyelemmel az ítélőtábla a jogerős ítéletben a kiesettként megállapított adóbevétel összegére tekintettel a különbözet megfizetésére kötelezte az I.r. vádlottat a 95/2011.BK véleményben írtak szerint.

A Btk. 74.§ (1) bekezdés a./ pontja alapján - mivel a II.r. és a III. r vádlott esetében nem volt bizonyítható, hogy részesedtek volna a bűncselekményből származó vagyonból a másodfokú bíróság a vagyonekobjzásra vonatkozó rendelkezéseket mellőzte.

A bejelentett fellebbezés a II.r. vádlott vonatkozásában eredményesnek bizonyult, így a terhén felmerült bünygyi költség viseléséről az ítélőtábla a Be. 381.§ (2) bekezdés alapján határozott.

Budapest, 2017. március 29.

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

dr. Halász Irén sk.
előadó bíró

dr. Fülöp Ágnes sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 17.B.413/2014/49. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.246/2016/20. számú ítéletében írt változtatással az I. r., a II. r. és a III. r. vádlott vonatkozásában 2017. március 29. napján jogerőre emelkedett és a II. r. vádlott vonatkozásában kiszabott szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

Budapest, 2017. március 29.

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Czibere Éva
tisztviselő